

אדום, בآخر דכל דינין מתקיימין פמן, וכלהו לא אתקיימנו. עד הרישא חוויא עתיקה דעתיקין אתקון. כド אתקון, פקין כל תקונין דלמפה, פקין כל פקונין דעלאיין ותפאיין. מפאן אוילפנא, כל רישא דעתמא, דלא אתקון הוא בקדמיתא, לית עמא מתקנן. וαι איהו מתקון, כליהו מתקנן. וαι איהו לא מתקון בקדמיתא, לא יכלין עמא לאתקון. מגן. מעתיק יומין. עד לא אתקון הוא בתקוני, לא אתקון כל אינון דבעו לאתקונא, וכליהו עלמין אתחרבו. הרא הוא דכתיב, (בראשית לו) וימלוך באדום בלו בעור. וימלוך באדום, רזא חדא (ס"א יוקרא) היא.

אחר דכל דינין מתקטרין פמן, ומליין, מפמן.

בלע בן בעור, תנא היא גזרת דין, פקיפה דתקיפין, דבגיניה מתקטרן אלף אלף מאירי דיבבא ויללה. (בראשית לו) ושם עירו דנחבה. מי דנחבה. בלו אמר דין הבה. כמה דאת אמר, (משל ז) לעולקה שתיג בנות הב. הב.

בין דסליק לאתיישבא, ביה לא קאים, ולא הויה יכול למיקם, וכליהו עלמין אתחרבו. מי טעמא. משום דאדם לא אתקון. דתקונא דאדם בדיוקניה, כליל כלא, וכייל (ד"ה ג"ה ע"ב) כלא לאתיישבא ביה. ובגין דתקונא דא דאדם, לא אשתחכח. לא יכולו למיקם ולאיישבא, ואתבטלו. ואתבטלו סלקא דעתך והא כליהו באדם אתחבליין. אלא אתחבטלו ואסתלקו מההוא תקונא, עד דיתמי תקונא (נ"א יוקנא) דאדם. וכן אתה הא דיוקנא, אתגלו, אתגלו (ס"א אתבלי) כליהו, ואתחזרו לקיום אתחרא. מנהון אתחבשו, (ס"א מהו אתחבשו ולא אתחבשו) ומנהון לא אתחבשו כל.

ויאי תימא והא כתיב וימת, וימת. דאתבטלו לגמרי. לאו הבי, אלא כל/man דנחתת מדרגא קדמיה דהוה ביה, קאיי ביה מיתה. כמה דאת אמר, (שותה ז) וימת מלך מצרים, דנחתת מדרגא קדמיה דהוה קם ביה. ובין דאתקון אדם, אתקרין בשמהן אחרניין, ואתבשו בקיומה ביה, וקיימין בדוכתמייהו.

ובלהו אתקרין בשמהן אחרניין מן קדמיאין, בר ההוא דכתיב ביה, (בראשית לו) ושם אשתו מהיתבעל בת מטרד בת מי זהב. מי טעמא. משום דהני לא אתבטלו בשאר אחרניין. משום דהוה דבר ונוקבא. בהאי תמרה, דלא סלקא אלא דבר ונוקבא. ובגין קד השתא דאשכחו דבר ונוקבא, לא כתיב בהו מיתה באחרניין, ואתקיימנו. אבל לא אתיישבו, עד דאתקון דיוקנא דאדם, ובין דאתקון דיוקנא דאדם, אתחזרו ואתקיימנו בקיומה אתחרא, ואתיישבו.